

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 395/2023-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ingrid Repkovou, advokátkou, Ružová 33, Košice, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B3-17C/274/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B3-17C/274/2016 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e**, aby v konaní sp. zn. B3-17C/274/2016 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **4 500 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **663,57 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 395/2023-16 z 18. augusta 2023 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na pojednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní sp. zn. B3-17C/274/2016. Sťažovateľ žiada prikázať mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznať mu finančné zadost'učinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská a sťažnostná argumentácia

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v napadnutom konaní vedenom pred mestským súdom o náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody, v ktorom je v procesnej pozícii žalobcu, dochádza k zbytočným prietahom. Žaloba zo 4. decembra 2015 bola podaná na Okresnom súde Prešov a vec bola následne postúpená z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“), z ktorého od 1. júna 2023 prešiel výkon súdnictva v danej veci na mestský súd. Sťažovateľ popísal priebeh napadnutého konania a vytkol, že je poznačené opakovanými obdobiami absolútnej nečinnosti. O jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov doručenej 18. decembra 2017, pôvodne podanej už 14. januára 2016, bolo rozhodnuté po uplynutí viac než dva a pol roka od jej prvotného podania. Zároveň o sťažnosti sťažovateľa z 26. júna 2018 proti tomuto rozhodnutiu bolo rozhodnuté až 9. septembra 2019, teda po uplynutí jedného roka a troch mesiacov od podania sťažnosti. Proces rozhodovania súdu o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov tak presiahol dobu troch rokov.

3. Sťažovateľ ďalej vytkol, že súd nariadil prvé pojednávanie vo veci na 16. august 2022 (ktoré bolo z dôvodu prerušenia konania zrušené), teda takmer dva roky a desať mesiacov po tom, keď boli na základe jeho sťažností podpredsedníčkou okresného súdu konštatované prietahy v napadnutom konaní. Zároveň od podania návrhu sťažovateľa na pokračovanie v konaní z 5. januára 2023 napriek výslovnej žiadosti o čo najskoršie nariadenie pojednávania a rozhodnutie veci súd viac než sedem mesiacov po jeho podaní termín prvého pojednávania neurčil.

4. Sťažovateľ v súhrne konštatoval, že k pojednaniu a rozhodnutiu veci nedošlo ani po uplynutí takmer ôsmich rokov od podania žaloby, a to bez poskytnutia relevantného vysvetlenia.

5. Poukázal aj na predmet konania na súde prvej inštancie, ktorý spočíva v ochrane jeho osobnostných práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že k danému zásahu došlo v roku 2015, sťažovateľ sa obáva, že aj v prípade úspechu v konaní, teda aj napriek ospravedlneniu sa žalovaného za rozšírenie nepravdivých informácií o jeho osobe, bude sťažovateľ v očiach spoločnosti naďalej vnímaný v negatívnom svetle a ospravedlnenie nebude vzhľadom na značný časový odstup od daného zásahu plniť svoj účel, resp. jeho efektívnosť bude značne znížená. Nedôvodné predlžovanie napadnutého konania spôsobuje na strane sťažovateľa stav právnej neistoty s následkami aj v jeho ekonomickej a majetkovej sfére, čo súvisí s uplatneným nárokom na náhradu škody a nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Pasivita súdu prehĺbila nepriaznivú finančnú situáciu, do ktorej sa sťažovateľ dostal po ukončení výkonu funkcie konateľa u žalovaného.

6. Podľa názoru sťažovateľa predmet posudzovaného konania tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a po skutkovej ani právnej stránke nejde o vec tak zložitého charakteru,

aby to mohlo podstatnejším spôsobom ovplyvniť časovú náročnosť prejednávania veci, resp. ospravedlniť dĺžku konania na súde prvej inštancie dosahujúcu takmer osem rokov bez uskutočnenia čo i len jedného pojednávania. Sťažovateľ tiež trvá na tom, že dĺžku konania svojím správaním podstatným spôsobom neovplyvnil a od podania žaloby uskutočnil všetky dostupné právne kroky smerujúce k rýchlemu prejednaní a rozhodnutiu veci.

7. S ohľadom na osobité okolnosti prípadu, a to najmä na predmet konania a jeho celkovú dĺžku, je sťažovateľ toho názoru, že postupom súdu prvej inštancie bolo porušené aj jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

8. Mestský súd nepovažuje danú vec za skutkovo a právne zložitú a navrhol rozhodnúť tak, že označené práva sťažovateľa porušené neboli. Poukazuje na dlhodobú neriešenú a namietanú výraznú zaťaženosť príslušného súdneho oddelenia. Napriek uvedenému je toho názoru, že vo veci sa konalo plynule. Vec bola zákonnej sudkyňi pridelená 19. januára 2018 a v tom čase nebol zaplatený ešte ani súdny poplatok za žalobu a nebola doložená ani plná moc na zastupovanie sťažovateľa. Vec bola navyše opakovane prerušená na základe zhodnej žiadosti strán sporu. V napadnutom konaní bolo 24. augusta 2023 vydané uznesenie o zastavení konania. Vzhľadom na uvedené je ústavná sťažnosť nedôvodná.

III.2. Replika sťažovateľa:

9. Sťažovateľ v replike k námietke zaťaženosť súdneho oddelenia uviedol, že uplatnenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nemôže byť zmarené len preto, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde. Námietka nedostatočného počtu sudcov a veľkého množstva nevybavených a nerozhodnutých vecí nevyklučuje zodpovednosť súdu konať vo veci občana, ktorý sa neho obrátil. Je toho názoru, že ním vytýkané neprímerane dlhé súdne konanie trvajúce takmer 8 rokov nie je možné ospravedlniť a súd sa nemôže zbaviť zodpovednosti za porušenie práv argumentom o dlhodobej neriešenej a namietanej výraznej zaťaženosť súdneho oddelenia ani argumentom o podaných upozorneniach o neprímeranom počte pridelených vecí, ktoré neboli zo strany príslušného orgánu vybavené.

10. Pokiaľ ide o obranu založenú na nezaplatení súdneho poplatku za žalobu, sťažovateľ uviedol, že dôvod nezaplatenia súdneho poplatku v uvedenom čase vyplýva priamo z ústavnej sťažnosti, pričom práve nesprávny a bezdôvodne neefektívny postup súdnych orgánov pri rozhodovaní o jeho poplatkovej povinnosti považuje za jednu z hlavných príčin neprímeraného predlžovania súdneho konania a porušenia jeho práv. Poukazuje na to, že bol súdom vyzývaný na predloženie dokumentu - tlačiva pre dokladovanie pomerov účastníka konania, hoci tento bol z jeho strany riadne predložený, a súčasne bol nútený opakovane predkladať žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov (napriek tomu, že táto tvorila súčasť súdneho spisu a súd ňou disponoval), pričom k vyhovneniu žiadosti došlo po uplynutí takmer 1 roka a 11 mesiacov od jej opätovného predloženia, celkovo po uplynutí viac než 3 rokov a 10 mesiacov od jej prvotného predloženia.

11. K opakovanému prerušeniu napadnutého konania sťažovateľ upozornil, že súd o jeho návrhu na pokračovanie v konaní z 20. decembra 2021 rozhodol až 19. mája 2022, teda po uplynutí značného časového obdobia 5 mesiacov. V súvislosti s prerušením konania je toho názoru, že príslušné podania strán sporu nebolo možné považovať za podania podľa § 163 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), teda ako zhodné návrhy strán sporu o odročenie pojednávania. Z podaní adresovaných konajúcemu súdu podľa neho nesporne vyplýva, že strany mali záujem na tom, aby súd vo veci ďalej konal a aby nariadil nový termín pojednávania. Postup súdu, ktorý bez naplnenia podmienok na prerušenie konania podľa § 163 ods. 1 CSP pri každom návrhu na odročenie pojednávania prezentovaného jednou zo sporových strán konanie preruší, je nutné považovať za nesprávny postup, ktorý má za následok prietahy v konaní.

12. Pokiaľ ide o zastavenie napadnutého konania uznesením z 24. augusta 2023, sťažovateľ poukázal na to, že proti nemu podal odvolanie, a teda dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

16. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, kde je sťažovateľ žalobcom v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania pred mestským súdom nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci.

17. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným prieťahom.

18. Napokon ústavný súd hodnotil postup mestského súdu (resp. okresného súdu ako jeho právneho predchodcu) z hľadiska existencie zbytočných prieťahov v doterajšom priebehu napadnutého konania, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, z vyjadrenia mestského súdu a z predloženého súdneho spisu. Celkovú dĺžku napadnutého konania (8 rokov od jeho začatia) ústavný súd v okolnostiach danej veci považuje z ústavnoprávneho hľadiska za neakceptovateľnú. Prejavom nesústreďenej činnosti okresného súdu je výzva sťažovateľovi z 26. júla 2016 na dokladovanie jeho pomerov príslušným tlačivom v súvislosti s jeho žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov, keďže sťažovateľ už 14. januára 2016 predložil súdu vyplnené tlačivo na dokladovanie pomerov. Od rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave o miestnej príslušnosti súdu v prejednávanej veci z 30. novembra 2016 doručeného okresnému súdu 7. decembra 2016 ostal okresný súd nečinný 7 mesiacov do 4. júla 2017, keď bol nariadený termín pojednávania na 12. október 2017 a žalovaný vyzvaný na vyjadrenie k žalobe. Súd ani po uplynutí 1 roka a 11 mesiacov nerozhodol od žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov doručenej 14. januára 2016, preto sťažovateľ 14. decembra 2017 opätovne predložil uvedenú žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov. Po opätovnom predložení žiadosti okresný súd o nej rozhodol až 5. júna 2018, teda po takmer polročnej nečinnosti. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ 26. júna 2018 sťažnosť, o ktorej okresný súd rozhodol až 9. septembra 2019, teda po nečinnosti v dĺžke vyše 1 roka a 2 mesiacov. Okresný súd bol tiež nečinný vyše 9 mesiacov, a to od doručenia jeho prípisu sťažovateľovi 29. apríla 2020, do 3. februára 2021, keď bol vo veci nariadený termín pojednávania na 5. máj 2021. Uvedený termín bol následne zrušený z dôvodu zmeny zákonného sudcu s tým, že nová zákonná sudkyňa v danom termíne čerpá dovolenku. Následne bol 15. júna 2021 nariadený termín pojednávania až na 6. október 2021, ktoré sa neuskutočnilo z dôvodu na strane právneho zástupcu žalovaného a konanie bolo prerušené. Z uvedených skutočností vyplýva, že vo veci sa reálne nekonalo ďalších 8 mesiacov. Nečinnosť a nesústreďenú činnosť okresného súdu vidí ústavný súd aj v tom, že uznesením zo 6. októbra 2021 právoplatným 12. októbra 2021 prerušil konanie „*najmenej na tri mesiace*“, sťažovateľ už 20. decembra 2021 navrhol pokračovať v konaní, na čo súd nereagoval a až po opätovnom návrhu sťažovateľa na pokračovanie v konaní z 12. apríla 2022 okresný súd rozhodol o pokračovaní v konaní uznesením z 19. mája 2022, čím sa konanie zbytočne predĺžilo o ďalšie cca 4 mesiace. Po ďalšom prerušení konania „*najmenej na tri mesiace*“ uznesením okresného súdu z 29. júla 2022 právoplatným 15. augusta 2022 a návrhu sťažovateľa na pokračovanie v konaní z 5. januára 2023 ostal okresný súd (resp. následne mestský súd) nečinný vyše 7 a pol mesiaca do rozhodnutia o zastavení konania z 24. augusta 2023.

19. Na základe uvedených skutočností predstavuje celková doba nečinnosti okresného súdu (resp. následne mestského súdu) cca 4 roky a 7 a pol mesiaca.

20. Nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústreďená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (m. m. I. ÚS 688/2014).

21. Vo vzťahu k obrane mestského súdu spočívajúcej v argumentácii o zaťažnosti súdneho oddelenia konajúcej zákonnej sudkyne ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

22. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné podotknúť, že vzhľadom na uvedené skutočnosti týkajúce sa postupu konajúceho súdu je vyjadrenie zákonnej sudkyne, že vo veci sa konalo plynule, neadekvátne a nedôvodné.

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ktoré odôvodnil osobitnými okolnosťami prípadu, najmä predmetom konania a jeho celkovou dĺžkou.

25. Nečinnosť orgánu verejnej moci v konaní (v danom prípade okresného, resp. mestského súdu), ktorá viedla k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sama osebe neznamena aj porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Na to, aby nečinnosť všeobecného súdu mala za následok porušenie práva na súdnu ochranu, musí dosiahnuť takú intenzitu, ktorá by v konečnom dôsledku znamenala odmietnutie reálneho prístupu k súdu, resp. k jeho rozhodnutiu v zmysle porušenia zákazu *denegatio iustitiae*, teda musí ísť o dlhotrvajúcu a súvislú nečinnosť, ktorá v čase podania sťažnosti ústavnému súdu pretrváva.

26. Po preskúmaní súvisiaceho súdneho spisu a postupu okresného, resp. mestského súdu v napadnutom konaní ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny nedošlo. Napriek skutočnosti, že okresný resp. mestský súd spôsobil v napadnutom konaní zbytočné prietahy, čím porušil právo sťažovateľa zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu), intenzita zbytočných prietahov nedosiahla stupeň odôvodňujúci záver o porušení jeho práva na súdnu ochranu v posudzovanom konaní, a preto ústavný súd v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

27. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného, resp. mestského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, prikázal podľa čl. 127 ods. 2 ústavy mestskému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa právoplatne skončená.

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

29. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 10 000 eur, čo odôvodnil mimoriadne neprimeranou dĺžkou napadnutého konania bez uskutočnenia jediného pojednávania vo veci, nezanedbateľne dlhodobým stavom právnej neistoty s významným dopadom na sociálnu a finančnú stránku jeho života a dosiaľ trvajúcimi zbytočnými priet'ahmi, ktoré už nemožno napraviť či odstrániť.

30. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

31. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

32. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania, ako aj na uvedenú neodôvodnenú nečinnosť a nesprávnu a nesústredenú činnosť konajúceho súdu, berúc do úvahy predmet konania i správanie sťažovateľa, ústavný súd považoval priznanie 4 500 eur za primerané finančné zadosťučinenie. Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadosťučinenia, ktorú už ústavný súd nepovažoval za primeranú, návrhu sťažovateľa nevyhovel.

V.

Trovy konania

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

34. Ústavný súd podľa § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľovi náhradu trov konania 663,57 eur z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti, replika) v hodnote po 208,67 eur vrátane troch režijných paušálov v hodnote po 12,52 eur. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu